

"Danferen"
et halvmaanedligt Nyheds- og Oplysningsblad for et dansk Folk i New York, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Ubladet \$2.00.
Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen
Alle Indmeldelser adresseres: Danferen, Blair, Neb.
Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.
Advertising Rates made known upon application.

"Danferen"
bliver sendt til Subskribenter, indtil ubetalt Ophold modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Lovlove.

Tanter til Overvejelse.

Det er Tanter i Retning af kirkelig Enhed, der dukker frem og vil ud i blandt vort Kirkefolk. De er ikke just ny, men de har i den senere Tid faaet ny Næring.

Haard der for Tiden foregaar derhjemme med Valg af Menighedsraad og kirkeligt Uddalg og Tanken om, hvad dette kirkelige Uddalg skal udrerte med Hensyn til Forsatningsforslag, — det vækter Tanter ogsaa hos Moderkirkens Børn paa Vestkysten af Atlanten.

Vi optog et Stykke i vort sidste Nummer, "Partivæsenet i vor Folkekirke", efter et Blad i København. Vi kunde ikke underkigge alt i denne Artikel, men det var en Røst blandt mange derhjemme fra imod Partivæsenet og for kirkelig Enhed. Hvorvidt det er rigtigt at kalde Retningerne i vor Moderkirke Partivæsen, det overlader vi helt til vore Læsere selv at tænke over, men det er da rigtigt nok at modarbejde Partivæsenet alle Vegne.

Men hvad vi særlig som til at tænke paa var, at nu er de ved at faa noget af en fritkirkelig Bevægelse i Gang derhjemme, og de forskellige Retninger maa med i dette kirkelige Arbejde, og ikke alene maa de med i det, men de maa med hverandre, de maa samarbejde i det. De tilhører samme Kirke, og de maa, ja de vil ogsaa, med i Arbejdet indenfor samme Kirke. De har jo hver for sig gjort sit bedste for at blive saa stærkt som muligt repræsenterede i det kirkelige Uddalg. Hvad der saa skal komme ud af dette Samarbejde, ja, det maa vi jo vente med at faa at se; men de forskellige Retningers Mænd bliver nødt til at faa med hverandre at gøre, og derved er allerede noget vundet.

Herovre har de to Retninger eller de to Kirkesamfund Mænd faa at sige sig intet med hinanden at gøre. Vi leber paa saa lang Affian fra hverandre som vel muligt. Det er vel Forholdene, der for en stor Del er Skyld derved, idet enhver har sit at varetagende og faa sin daarlige Tid og Lejlighed til at komme sammen med Mænd fra modsatte Side. Men Tilhøjeligheden har vist ogsaa nærmest gaaet i Retning af "Afholdenhed".

Det er nu slet ikke saadan at forstaa, at vi tænker paa straks at faa et Forslag til kirkelig Sammenslutning i Stand. At gøre noget forsigtigt i den Retning var vist værdt end intet at gøre. Men kunde vi ikke paa nogen Maade dog prøve at komme hverandre lidt nærmere end hidtil? For det ikke muligt at faa lidt med hverandre at gøre? Hvordan der skal begyndes, har vi ikke tænkt sigberligt over. Men om det ikke var mere, end det ene Kirkesamfund sendte et Par Repræsentanter til det andet Kirkesamfunds Aarsmøde, saa var det dog bedre end intet.

Vi er jo dog samme Moderkirkens Børn, og denne Moderkirke er en temmelig kraftig Gren af den lutherske Kirke, og det vil nok vise sig med Tiden, at de urene og værgte Elementer i enhver Retning vil for-

gaa, og det, der er Uegthed og Livskraft i, vil bestaa. "Herren tender sine". Det burde være det som Forsætning for, at vi kunde komme sammen og lære hinanden at kende. Et kirkeligt Fællesskab en Gang imellem vilde være et Strid langt mere frem end det ovenfor antydede.

Blandt det, der har givet vor Tanke i den Retning Næring, er ogsaa en Artikel om kirkelig Enhed, hvilken vi dog finder det bedste ikke at optage for Tiden, og Udtalelser af Samfundsbredere. En af disse sagde endog forleden, at en kirkelig Sammenslutning var maaske nærmere forhaanden, end vi var tilbøjelige til at tro. Vi tænker, som sagt, for nærværende ikke saa langt, men dermed mener vi ikke at sige, at vi ikke kunde have en saadan Tanke som en Mulighed i Baggrunden. For Resten er det jo blot naturligt, at Tanken om mulig Sammenslutning først kan klæres ved, at vi sit noget med hinanden at gøre.

Der er andre, som nærer Tanter i samme Retning, rimeligvis i begynde Samsund — var saa god at komme frem med dem. En nær Fremtid vil gøre Krav paa et Arbejde i den Retning.

Japanerne og Port Arthur.

Det er ikke saa underligt, om Port Arthur i den russisk-japaniske Krig synes bestemt til at skulle spille en lignende Rolle som Sebastopol under Krimkrigen. Om Rabnet Port Arthur koncentrerer sig jo paa en Maade alle Krigenes Karjager og Forudsætninger. Hvoys betydningsfuldt end nemlig Herredømmet over Korea i økonomisk Retning kan være for Japanerne, er der dog en langt overvejende Sandhedslyghed for, at det forenede Spørgsmaal, hvor vigtigt det end kunde være for Japan, næppe selv alene havde bragt Mitadoens Regering til saa hurtig og resolut at ombytte Diplomatiets Pen med Krigenes Sværd. Der maatte en stærkere Spore til, noget, der kunde gribe og opllamme Nationalfølelsen hos Japanerne, saa at Krigen med det magtige Rusland blev dem en hellig Holtesag.

Netop Rabnet Port Arthur er stillet til paa Japanerne at virke som den stærkeste Spore til denne Dødsfrugt med den næsten vilde Tapperhed, som de allerede har udført indenfor Krigen paa at sparre den russiske Flaade inde i Krigshaaven at slynge sig ind i Kampen. Thi Rabnet Port Arthur indeholder for enhver Japaner paa en Gang Mindet om en af det krigeriske Folks mest straalende Bedrifter og om den høje Skrantelse, dette Folk maatte føle ved at se sig Sejrens Frugt revet ud af Hænderne.

Det var i det sene Efteraar 1894, at Marikat Yamagata landstaaede sin japaniske Hær ved Pitzevo netop paa samme Sted, hvor General Otu forleiden gik i Land med sine Tropper. Staden var ogsaa den Gang befæstet fra Landtiden, men Kineserne kunde ikke modstaa Japanernes overlegne Krigskunst og store Tapperhed, og det varede ikke længe, før den japaniske Hær havde bemægtiget sig Staden. Resterne af den kinefiske Flaade, der allerede var bleven delvis ødelagt i Søslaget ved Yaluflodens Munding, søgte Skjul i Haaven ved Wei-hai-Wei paa den modsatte Side af Peshihli = Bugten; men Japanerne fulgte efter, og det lykkedes dem i en Kamp, hvor de sit Lejlighed til at udføre det stærke Hæstemod, og saa at fravrifte Kineserne denne Haavn. Vejen til Peking syntes dem aaben, og Kineserne, der indsaa, at Spillet var tabt, sendte Li = Hung-Chang til Schimonesei for at underhandle om Fred. Ved denne foreløbige Fredsslutning erholdt Japan haabed Port Arthur som Wei-hai-Wei, men de skulde ikke ret længe faa Lov at glæde sig ved det bundne Blyt. En Alliance mellem Rusland, Frankrig og Tyskland intercederede til Forbæde for Kina, og Japanerne maatte nøjes med Erhvervelsen af den Formosa samt en Krigsflådeserstatning. Naar denne var betalt, skulde Japan atter uglevere Wei-hai-Wei og Port Arthur til Kina.

Japanerne søgte forgæves at begynde England til at støtte dem. Den engelske Politikk ledeses paa den Tid af den forsigtige Salisbury, og denne mente ikke, at Njeblikket var kommet til at rage de statsstatiske Rasta-

nier ud af Jiden. Japan maatte ijer forbi dets Flaade ikke var saa stor og veludrustet som nu — høje sig for de tre Magters Forlangende og lade Kina slippe paa forholdsvis billige Betingelser.

Dette Udvalg naagede selvfølgelig i høj Grad de ærelyste Japanere, og fra dette Njeblik foretog de for Alvor Revandstrigen. Var Port Arthur forleiden i kinefiske Hænder, er det dog sandtynligt, at Japanerne i hvert Fald foreløbig havde ladet den blive der i Ro og Fred. De vidste jo, at de, hvad Njeblik det skulde være, naar Lejligheden frembød sig, atter kunde jage deres lidet krigeriske Stammebrødre ud igen. Men da de "uegenomtugte" russiske Maglere en stormende Dag erhvervede sig Port Arthur for egen Mund og begyndte at omdanne denne Haavn til et statsstatisk Gibraltar, en Krigshaavn, i hvilken store russiske Panzerstibe og Krydsere, bestyttede af stærke Batteriers vældige Kanoner, samlede som en stadigt Trusel mod Japan, slammede Hædets og Bitterhedens Blod for Alvor op i Japanernes Hjerter.

Thi man kan mene om dette mægtelige Folk, hvad man vil, og europæiske Handelsfolk er temmelig enige om at anse dem for en meget uafhængig og selvstændig Nation, som dog en Dyd, deres gløbende, næsten til Fanatisme grænsende Fædrelandstærlighed. Det var den, Russerne havde krænket og saaret paa det føleligste, og fremfor alt ved at besætte og befæste Port Arthur, der en Gang havde været erobret af de tapre japaniske Soldater.

Derfor er Befindelsen af Port Arthur frem for alt den Tanke, der er levende i enhver Japaners Bryst, og derfor kan man roligt gaa ud fra, at de japaniske Soldater — som de japanske Sømand allerede har gjort det — vil ofre Liv og Blod i Strømme for at vinde denne Pris.

Vil det lykkes dem? Det er ikke let her at agere Spaamand. Fra Søfiden kan Port Arthur bombarderes og blokeres, men ikke erobres. Fra Landtiden kan Fæstningen, nu, da det er tapre Russer og ikke fejge Kinesere, der holder den befæst, sikkert ikke tages med Storm, maaske ikke engang virksomt bestydes. Men en Fæstning, den vare sig aldrig saa stærk, maa tapitulerer den Dag, og vi i a n t e n slipper op. Japanerne kan derfor sætte sig fast i stærke Stillinger og afvente dette Njeblik. Hvor længe kan det være, inden det indtræffer? Ja, efter Dignitætsforholdet der jo i Port Arthur vare ophobet Proviant for mindst et Aar, og paa Papiret er dette sikkert rigtigt. Men om de virkelige Beholdninger ikke paa den lange Vej, de har maattet færes, er soundne meget betydeligt ind, ved ingen. Folk, der er fortrolige med russisk Administration og russiske Embedsmænds Uerlighed, nærer i saa Henseende bange Anelser. Tiden vil vise, om de har Ret eller ikke.

Den russiske Overgeneral Kuropatkin har foreløbig taget det kloge Parti i at træffe sig tilbage og afvente de store Forstærkninger, der er undervejs. Hvor langt Japanerne vil følge ham paa Vej, ved man ikke. Kuropatkin kan i hvert Fald vistnok sige med Romeiens Ord: "Jeg gaar, men jeg vender frugtelig tilbage!" Vil han komme tidstot med sin russiske Stotarmee til at fæste Port Arthur fra at falde i Japanernes Hænder? Det er Spørgsmaalet. Thi sidder Japanerne først for anden Gang i Port Arthur, vil det vist falde vanskeligt at faa dem bort igen. "Dgbl."

Udygighed.

Det er Forældrenes ufradigelige Pligt at lære Børnene Udygighed. Hvor Børnene faa Lov at opvokse i Udygighed, kan det ikke være Tale om en god Opdragelse. Det vilber den ene Ubehagelighed efter den anden, naar Børnene alt for meget faa Lov til at raade sig selv og kun gaa efter, hvad de selv finder for godt.

Hvor Udygigheden faar Indpas, har Forældrenes Ord ingen Njebdigbed længer, og baade i Hjemmet og i Stolen vil dette snart vise sine stemme Følger. Det er et sørgeligt Syn at se Forældre, som ikke kan ade deres Børn, og man maa uvilkaarlig nære Frygt for disse Børns Fremtid.

I Stolen er det en meget ubehagelig Sag at tage imod saabanne; thi naar Udygigheden er til Slede fra

Hjemmet af, vil Læreren sjælden være i Stand til at faa den pillet væk, og det ene udygige Barn kan smitte flere.

Det bør Forældrene vel overveje, at de ved at fende udygige Børn i Stole ikke alene hindrer dem i at faa noget godt Udbytte af Stolegangen, men de voldet tillige Læreren Ubehageligheder, og det kan tilmed blive Stode for de andre Børn.

Men hvorledes gaar det saa i den voksne Alder? Der kommer jo en Tid, da Børnene maa ud i Verden — ud at prøve Jarten paa egen Haand, enten de nu skal i Lære, eller de skal ud at tjene.

Nu ved vi alle, der har prøvet at have unge Folk i Huset hos os, enten som Tjeneste eller som Læringer, hvor overordentlig rart det er at have med Folk at gøre, som er tro og lydige, saa man kan stonne, de virkeligt gør sig Umage for at efterkomme Paalaget, naar man paa en ordentlig Maade siger dem, hvorledes man val hade det. Selv om Gønnen ikke altid svarer til Villien, vil man dog gerne bære over med dem; man siger som saa: "Det skal nok blive godt, de vil i gerne, og saa kommer ne nok efter det med Tiden."

Saabanne velvillige og flinke Folk vil man gerne beholde; selv om man skal give dem højere Løn, betaler det sig dog alligevel i Stedt for at have nogle, som man ingen Vegne kan komme med.

Trofast og lydige unge Mennesker bliver vækset alle Vegne, og de faar et godt Studsmaal, som kan være dem til langt større Gavn i Livet, end nogen kan forude. De lærer ogsaa noget; thi man har Fornøjelse af at hjælpe dem til Rette, som vil fremad; de er en Pryd og Veljægnelse for det Hjem, hvor de findes, og de gør Forældrene Uret; thi man stonner, at de maa være godt opdragte fra Hjemmet af — at Forældrene baade har forstaaet og magtet deres Opgave.

Selt anderledes er det, naar man er saa uheldig at faa fat i Folk, som man ingen Vegne kan komme med, fordi de aldrig har lært at være lydige mod nogen, saa det er som at faa Vand paa en Gaas, hvad man siger til dem; de er ligesom et Hus-tors, en daglig Plage, og de bliver naturligvis aldrig gamle i Gaarde; thi man vil selvfølgelig se at komme af med dem jo før jo hellere, og et daarligt Studsmaal faar de.

Det er slem for unge Mennesker, naar man hellere maa ønske at se deres Hæl end deres Taa; de faar vanskelig lært noget til Gaans; som de har godt af, hvorimod Gaans og Ufølselighed i flere Retninger grumme let hænger ved, saa det gerne bliver jo længere jo værre.

Og hvis er da Skyld? Ja, man kan naturligvis ikke fristende de unge selv; thi efter at være bleven voksen burde de jo kunne ase sig selv en Smule og komme til Fornuft; men en meget væsentlig Del af Skylden er alligevel de uformtugte Forældre, der har ladet Børnene raade sig selv for meget, mens de var smaa, hvoraf Følgen blev, at der intet Udbrømme var med dem, da de blev større. —

"Vej Grenen, mens den er ung!" thi huk paa, at "gammel Vane er ond at længe, og gammel Stade er ond at vende!" Det er Forældrenes Syn, der hæver paa Børnene, men for Resten paa Forældrene med; thi udygige Børn bringer let baade Stam og Sorg over deres Forældre, saa at det gaar, som Ordprophet siger: "Tugt dit Barn tidligt, ellers tugar det dig!"

Og endelig: har Børnene ikke lært at agte og lyde Forældrene, mon det da ikke let kan føre til, at de ogsaa glemmer at lyde vor himmelske Fader? Udygigheden i det større med sig. Alt saa stonner jeg ikke rettere, end at denne Udyd er skæbnsvanger baade for Tid og Evighed.

Rang Højstole ved Glamsbjerg St., Jyn.

Niels Kierkegaard.

Draaber fra Livets Flod.

En lille Statistikk, med et Bibel-sprog og et Vers til hver Dag i Aaret. U Bengta Hansen, med Forord af Pasi. Becl. 390 Sider, fint indbundet, 40c.

En passende Bog som Præmie til Børn i Søndagsstolen.
Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

En Rottkepiges Roman.
(„Husmoderens Blad.")

Hvad det kan føre til, naar man har et medlidende Hjerter og en hjælpende Haand for den trængende, har nylig en ung Tjenestepige i Berlin faaet at vide. Hendes romantiske Historie er i Korthed følgende:

Da hun en varm Sommerdag 1901 var ude i et eller andet Grunde, sit hun paa Gaden Nje paa en ældre Dame, der næsten var afmagtig paa Grund af Heden, og som næppe var i Stand til at slæbe sig frem. Pigen, der var en medlidende Sjæl, stynbte sig at tilbyde hende sin Arm og bad, om hun maatte følge hende til hendes Hjem. Den gamle tog med Taknemlighed mod Tilbudet, og da de var komne til hendes Bolig, der laa i en tarvelig Kælderlejlighed, itte langt derfra, fortalte hun bl. a., at hendes i America bofattede Søn af og til plejede at fende hende smaa Pengesummer, og ved Hjælp af disse havde hun undgaaet Fattighuset. Saaledes sad de længe og postfærede, og da Pigen til sidst maatte gaa, tog den gamle det Løfte af hende, at hun snart skulde komme igen.

Hun kom ogsaa, og det varede ikke længe, før der mellem dem opstod et Venkab, der blev saa meget desto inberligere, som den gamle Fru havde levet ganske alene.

Da Pigen en Søndag i Jyor, som hun plejede, besøgte sin gamle Veninde, viste denne hende et Brev fra Sennen, hvori han fortalte, at han ikke befandt sig vel paa det Sted i America, hvor han opholdt sig, og at han derfor havde tænkt at rejse til Colorado, og derfra haabede han snart at kunne sende sin Moder glædelige Efterretninger.

Fra den Dag hørtes der imidlertid itte fra Sønnen, og Moderen var ganske sikkert havnet paa Fattighuset, hvis itte den unge Pige havde været; men hun viste sin Hengivenhed ved at forsøge hende af de Sparepenge, hun havde samlet sig, og hun sørgede fra nu af for den gamle Fornødenheder.

Saaledes gik det til midt i Februar i Aar. Da var det paa Slutningen med de sammenpærede Stiklinger, og Pigen saa sig itte længer i Stand til at sørge for den gamle, derfor hun skulde vedblive at tjene Familien, og i den Hensigt at søge sit Udbrømme som Stengetjomsfru og flutte sammen med sin gamle Veninde, sagde hun Pladsen op hos det Hestkab, hun tjente.

For nogle Dage siden kom en smut, statelig ung Mand til Familien og bad om at maatte tale med Fruen Bertha G.

"Ma, det er min Rottkepige", sagde Fruen, „var saa god og følg med." Og et Njeblik efter stod de i Køfenei, hvor den lille og af Udseende ret ubetydelige Bertha var i Jærd med at lave Mad og gøre Kogekarrene rene.

"My lady," vendte den unge Mand sig til Fruen, „uden denne unge Pige's Hjælp havde jeg nu itte længer haft nogen Robet. Hun og ingen anden skal derfor blive min Hustru." Den stakkels Pige blev saa bestyrtet, at hun tabte Siegepanden paa Gulvet og bare stitrede paa den unge Mand, der „lite a gentleman" stynbte sig at tage Panden op og derefter tilføje:

"Well, vi er enige. De faar en rig Mand og jeg en god Hustru, som oven i Kjøbet", han skal nære en Stegegrøde, op af hvilken der steg en liffig Duft — „viser sig at være dygtig til at lave Mad."

Saa fulgte Forhøringen. Den unge Mand var samme Dag antommen til Berlin, han havde straks opsøgt Moderen, der havde fortalt ham om den opofrende, hjertensgode Tjenestepige. Og da han sit dette at høre, stynbte han sig at opsøge hende, og Resultatet har vi set.

Nu skal Bertha med sin Brudgom og Svigermoder flytte til Josen og der leve af den unge Mand's, om itte Millioner saa dog adskillige Hundretusind.

Berømte Mænds Egenheder.

Hvis almindelige Mennesker har Egenheder, bliver der ofte itte lagt Mærke til dem; noget ganske andet er det ifølge Sagens Natur, naar Talem bliver om berømte Mænds Egenheder, de bliver hurtigt tænkte og omtalte.

Man fortæller om den berømte tyske Filosofer Kant, at han for at tænke maatte have sit Blik rettet paa den lige overfor liggende Kirke, og jo idrigere han tænkte, desto højere søgtes hans Nje op mod Taarnets Spids.

Astronomen Laplace skulde for at arbejde rigtig have en Garnvinde at pille med.

En Filosofer ved Navn Neander brugte altid at pille Fanen af den Hjerten, han stred med, naar han sad og spekulerede.

En berømt Komponist, Halevy, skulde for at komponere helst have en syngende Tjebedel i Værelset. En anden Komponist — Bellini — sybte, naar han skulde arbejde, sit Værelse med Blomster.

Offenbach komponerede bedst, naar han sad ved Stranden og hørte Bølgerne stoulpe, medens den berømte Richard Wagner indhullede sig i forskellige farvede Silteslobberter; ellers kunde han itte komme i Stemning.

Naar den store Naturforsker Buffon skulde arbejde, fæste han sig altid sine fineste Klæder og vnyttede sig med Juveler, og det samme var Tilfældet med den franske Filosofer Voltaire.

Uf Digtene havde Englænderen Tennyson maaske den mærkeligste Egenhed. Paa hans Arbejdsbord stod altid to Skalder, den ene med Tobak, den anden fuld af nye Arittpiber. Naar han havde faaet en Jde, stoppede han en af Piberne, og medens han stred, dampede han som et Lokomotiv. Var Piben tøget ud, brød han den itu og smed den paa Gulvet, hvorpaa han stoppede en ny. Han ryg aldrig mere end engang af en Pibe, og ofte maatte Tjeneren fjerne en hel Dnyge sønderbrudte Piber.

Om Henrik Jbsen fortæller man, at han paa sit Strikborde har flere smaa Broncefigurter staaende, og at han stadig, medens han skriver, flyt-ter om paa disse; har han dem itte foran sig, kan han itte arbejde.

Oliver Twist.

En Samfundskroman. Godt indbundet 80 Cent.
Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

JORD, HAV OG HIMMEL.
Af Henry Davenport Northrop, Dr. theol. Denne sjældne Bog givener særdeles fyldig og nøjagtig Beskrivelse af alt, hvad der er vidunderligt paa alle Jordklodens Kontinenter, i Verdenshavene og paa Stjernehimlen. Ualmindelig lærerig, interessant og spændende. Sædvanlig Pris hos andre er \$2.75, hos os kun \$1.20. Samme Pris paa Engelsk.
Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.

THE MOST POPULAR IN USE STEEL ESTERBROOK'S PENS.
150 STYLES TO SUIT ALL WRITERS. ALL STATIONERS HAVE THEM. WORKS CAMDEN N. J. 29 JOHN ST. NEW YORK.
Sælges i Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.